3. YIL 26 OCAK 1966 FİATI 100 KURUŞ

KARAOĞLAN

AFTALIK RESİMLİ KAHRAMANLIK DERGİSİ

SİNEMA

Yumruklar Konuştu !

Sinemamızın çirkin kralı Yılmaz Güney, güçlükle zaptedilebildi...

Doruk Onatkut orkestrası son derece romantik bir parça tutturmuştu. As Kulüp'te herkes kendi havasındaydı. Orkestranın hemen solunda bir masada genç bir kadın başını, yanındaki erkeğin göğsüne dayamış, onun fısıltılarına kendini kaptırmıştı.

Erkek, sinemamızın çirkin kralı Yılmaz Güney, yanındaki ise son sevgilisi Nebahat Çehre'den başkası değildi. Nebahat kendisine bir kalemde 55 bin lira harcayıp araba alan sevgilisine pek sadık görünüyor. «Ona herşeyimle bağlandım,» diyordu.

İşte böyle romantik bir hava içerisinde, kulübe mantolu, saçları dağınık son derece sinirli görünen bir genç kadın daha girdi. Doğruca Nebahat'la Yılmaz'ın olduğu masaya yöneldi.

Bu Yılmaz Güney'in karısı idi ve sevgilisinin göğsüne uyurcasına yatan Nebahat Çehre'nin suratına şiddetli bir tokat aşketti. Salon bir anda karıştı. Yılmaz Güney yerinden fırladı. Karısını hırpalamak istedi. Az ötede Gülsüm Kamu ile oturan Fikret Hakan araya girmeye çalıştı. Bir gazeteci ve foto muhabiri olayı görünce o tarafa yöneldiler. Flâşlar patladı. Bu defa hedef gazeteciler oldu. Fikret onların üzerine yürüdü, ileri geri konuştu. Sonra hâdise sokağa döküldü. Bu arada Yılmaz'ın tokatlarından kaçmak isteyen karısı bir otonun altında kalmaktan güçlükle kurtarıldı.

Yılmaz Güney karısı ile...

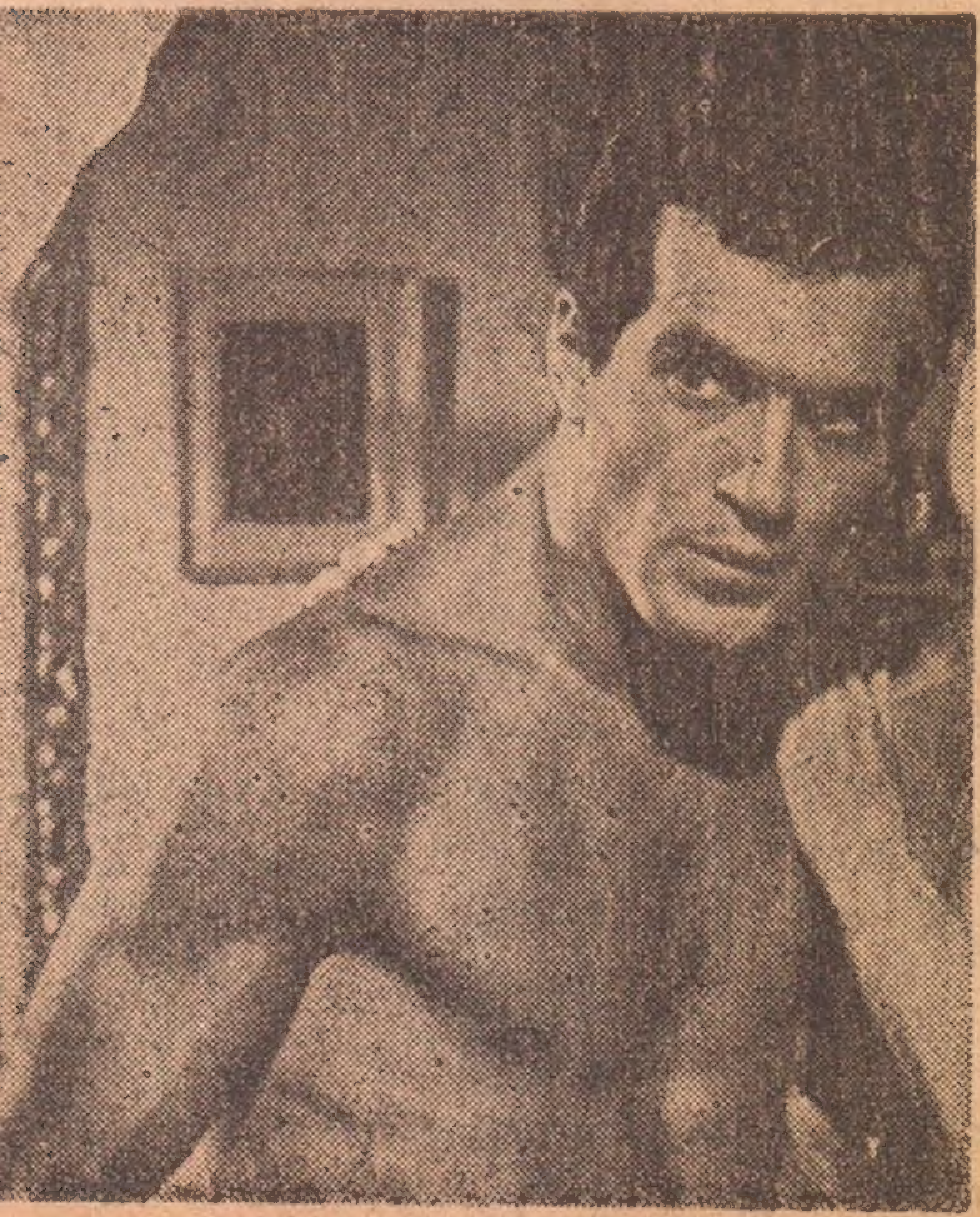

FİKRET HAKAN EVLENDİ

Suna Aksu ile nikâhları kıyıldı, kıyılacak derken, Fikret Hakan sessiz, sakin yürüttüğü nikâh muamelesini tamamladı ve Ankara'da kızı Elif'in annesi Neş'e Can Paşmak'la evlendi.

Fikret Hakan'ın kızına baba şefkati göstermesi, çocuğunun annesiyle evlenmesi, onu bütün tanıyıp sevenlerin arzusuydu. Nitekim Fikret'in üvey ağabeyisi Celâdet Çıtırak da aynı şeyi istiyordu. Bu yüzden çok kere tartışmışlar, araları açılmıştı.

Neticede kazanan gene sabırlı Neşe Can ile Celâdet Çıtırak oldu. Fikret kendisini küçük gören, arkasından konuşan Suna Aksu'ya böylece tamamen veda etti ve Ankara'ya giderek evlendi.

Ertesi gün, Fikret karısı ile eğlence yerlerinde göründü. Böylece, geç de olsa bir balayı yaşanıyor, küçücük Elif ise babasına kavuşmanın sevinci içinde yüzüyordu.

MİZAH

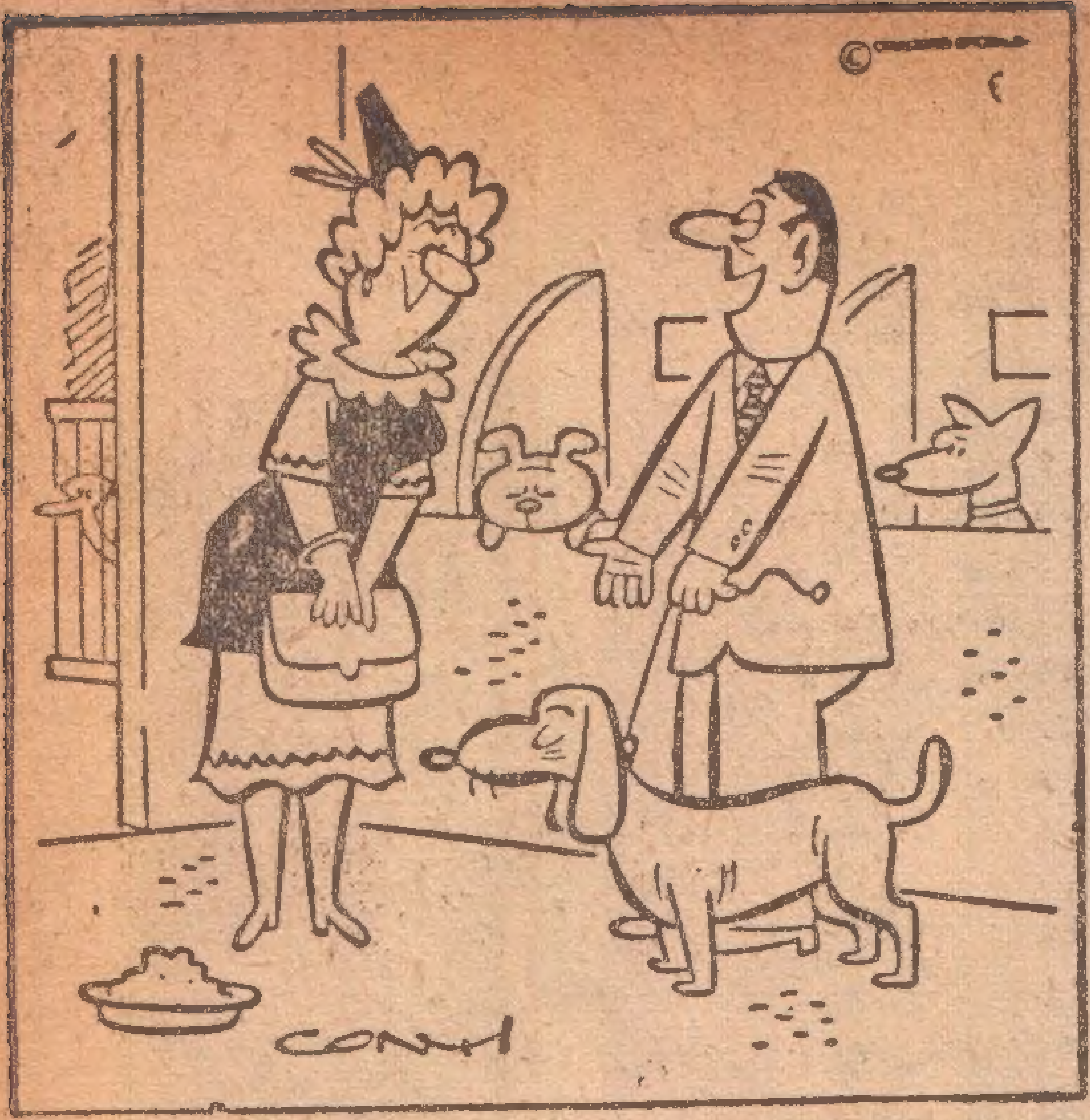

— Bunu herhalde beğeneceksiniz! Bekâr erkeklerin kokusunu almak üzere yetiştirilmiştir!

SEBEP MAKUL AMA...

Yine bir imtihanda mümeyyiz müstakbel öğretmene sordu :

— Bana neden öğretmenlik mesleğini seçtiğini söyler misiniz? Üç sebep sayın, kâfi.

— Hayhay efendim: Haziran, Temmuz, Ağustos.

GERÇEKÇİ MEKTUP

Çarlık Rusyasında zamanın Fransız sefiri, memleketine gönderdiği mektupta Çar Alexandre I in taç giyme törenini şöyle anlatıyordu :

«Genç Çar yaklaşıyor. Önünde büyük babasının kaatilleri, arkasında babasının kaatilleri, iki yanında da kendi kaatilleri yürüyorlar...»

KADINLAR ÜZERİNE...

— Aziz dostum, siz kadınların sır saklayabileceklerine inanıyor musunuz?

— Elbette.

— Çok iyimsersiniz galiba...

— Yoo, gerçekten bir kadın da sır saklayabilir... Yalnız bunun bir sır olduğunu kendisine söylemezseniz.

HARİKA İHTİYAR

Dünyanın önde gelen keman virtüozlarından Mişa Elman, 70 yaşında olduğu halde bir turnedeydi. Konserden sonra dostları ile sohbet sırasında şunları söyledi :

— Berlin'de henüz 9 yaşında ilk defa sahneye çıktığım zaman, herkes «Yaşına göre mükemmel.» demişti. Garip değil mi, aradan yıllar geçti, bugün yine aynı şeyi söylemiyorlar.

GÜNÜN MODASI

Bir toplantıda günün modası olan konular tartışılıyordu. Söz döndü dolaştı, sermaye ile iş'e geldi. Bunun üzerine beylerden biri atıldı :

— Bunların tarifi çok kolay, dedi. Meselâ siz bana 1.000 lira borç veriyorsunuz. Buna işte sermaye derler...

— Peki, iş neye derler?

— İş mi? Ha, bakın, o da bu parayı benden almak için sarf edeceğiniz gayrete denir.

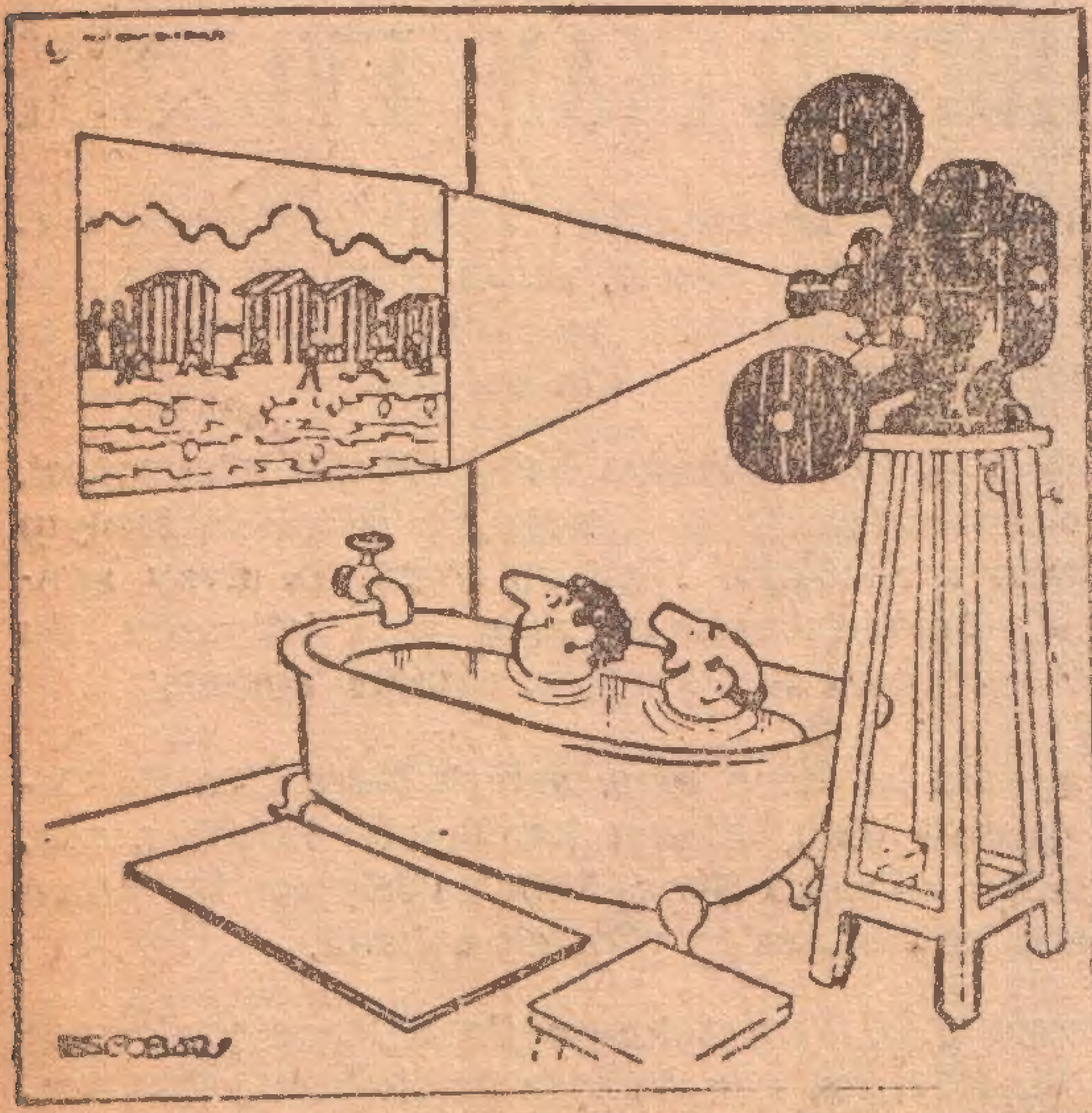

— Bak sevgilim, işte bedava sayfiyeye gitmek buna derler!...

— Müthiş bir orkestra şefi, fakat orkestra üyelerine karşı azıcık insafsızdır...

KAPICI

— 2 —

KAPICININ saçları ayrılmıştı, Rick! Koşarak kaçmadan evvel, bir tutam saçın o üçüncü gözün üstüne kayarak, onu örttüğünü farkettim. Artık gözü görmek kabil değildi.»

İnsan bu şekilde konuşan birine ne diyebilirdi? «Sen çıldırmışın,» mı? Yoksa, «Galiba son günlerde çok yoruldun, yavrum,» mu? Ruth'un hayalinin çok geniş olduğunu biliyordum ama bu vaziyet...

— «Bu gece benimle aşağıya inecek misin?» diye sordu.

Usulca, «Evet,» dedim. «Evet... İneceğim... Yalnız sen şimdi biraz yatıp dinlen...»

Üzüntüyle Phil'e baktım. «Ne yapacağım?»

Ruth, uyuyordu. Sessizce koridordan geçerek, Phil'in dairesine gitmiştim.

Arkadaşım, başını salladı. «Belki de karın hakikaten o makineleri gördü. Mümkün değil mi bu?»

— «Evet, evet... Her şey mümkün.»

— «Buraya bak, Rick Gidip kapıcıyla konuşmak istiyorsan...»

— «Hayır, hayır,» dedim. «İstemiyorum.»

— «Ruth'la bodruma inecek misin?»

— «Israr ederse ineceğim tabiî,» diye cevap verdim. «Ama etmezse yerimden bile kımıldamıyacağım.»

Mırıldandı. «Gideceğiniz zaman gelip bizi de alın.»

Hayretle ona baktım. «Ne o? Sen de mi endişelenmeğe başladın?»

Beni acaip bir tavırla süzdü. Gırtlak kemiğinin titrediğini farkettim. «Sakın bu meseleyi kimseye açma.» Telâşla etrafına bakındıktan sonra, bana döndü. «Marge da aynı şeyi söyledi... O da, 'Kapıcının üç gözü var,' dedi.»

Akşam yemeğinden sonra dondurma almak için sokağa çıktım. Johnson yine civarda dolaşıyordu. Yanıma gelerek, benimle birlikte yürümeğe başladı. «Seni fazla çalıştırıyorlar,» dedim.

O hem ciddî hem de şakacı tavrıyla cevap verdi. «Civardaki serserilerin bir iş karıştırmasından korkuyorlar.»

Mırıldandım. «Ben etrafta hiç serseri görmedim.»

Omuzunu silkti. «Bana, 'O sokağa git,' dediler. Ben de geldim.»

— «Hımm...»

— «Karınız nasıl?» diye sordu.

Hemen yalan söyledim tabiî. «İyi, iyi...»

— «Hâlâ apartmandan şüphe ediyor mu?»

Yutkundum. «Hayır. Onu bu huyundan vaz geçirdim. Zannedersem o sözleri daha ziyade beni kızdırmak için söyliyordu.»

Johnson, başını sallıyarak, köşede yanımdan ayrıldı. Neden bilmem eve gidinceye kadar titredim durdum. Üstelik sık sık dönüp, omuzumun üzerinden arkaya bakıyordum.

Ruth, «Rick,» diye fısıldadı. «Vakit geldi.»

Homurdanarak, yan döndüm. Ruth, beni dürttü. Şaşkın şaşkın gözlerimi açarak, baş ucumdaki fosforlu saate baktım. Dörde geliyordu.

Uyku sersemi olduğum için dikkatle konuşacak halde değildim. «Aşağıya inmeği hakikaten istiyor musun?» Bir sessizlik oldu. O zaman aklım başıma geldi.» «İstiyor musun?»

Ruth, usulca, «Ben gidiyorum,» dedi.

Loş odada ona baktım. Kalbim birdenbire deli gibi çarpmağa başlamış, ağzım kuruyuvermişti. «Pekâlâ. Bekle de giyineyim.»

Ruth, çoktan giyinmişti. Ben elbiselerime uzanırken, o da mutfağa geçerek, kahve yaptı. Gayet sakindi. Halbuki ben... Banyoda yüzüme su çarparken halimi hiç beğenmedim. Saçlarımı tararken ellerim titriyordu.

Mutfağa gittim. Ruth, bana sessiz sedasız bir fincan dolusu sıcak kahve uzattı. «Teşekkür ederim...» Endişeliydim. Bunu ondan saklayamıyordum da.

Ruth, kahve içmedi.

Bana, «İyice uyandın mı artık?» diye sordu. Başımı salladım. Onun mutfaktaki masanın üzerine bir el feneriyle bir tornavida koymuş olduğunu farketmiştim. Kahvemi bitirdim.

— «Hazırım,» dedim. «Şu işi bir an evvel bitirelim.»

Kolumu tuttu. «İnşallah sen...» Sözlerini tamamlamıyarak, döndü.

— «İnşallah ben, ne?»

İçini çekti. «Hiç hiç... Haydi, gidelim...»

Koridora çıktık. Apartman derin bir sessizliğe gömülmüştü. Tam asansöre doğru giderken, aklıma Phil'le Marge geldi. Ruth'u durdurarak, vaziyeti anlattım.

Başımı salladı. «Artık bek-

BÜYÜK HEYECAN ROMANI

doğacak.»

«Bakalım, kalkmışlar mı?» diye cevap verdim. «Bu bir dakika bile sürmez.»

Ruth, sesini çıkarmadı. Asansörün kapısında beklemeğe başladı. Koridordan hızla ilerleyerek, Phil'in dairesinin kapısına usulca vurdum.

Cevap veren olmadı. Etrafıma bakındım.

Ruth, gitmişti.

Kalbim durdu sandım. Bodrumda tehlikeli bir şey olmadığından emindim ama yine de korktum.

— «Ruth,» diye bağırarak, merdivenlere doğru koştum.

Aynı anda Phil, dairesinin kapısından bağırdı. «Bir saniye dur!»

Haykırdım. «İmkânsız!» Telâşla basamaklardan inmeğe başladım.

Bodruma indiğim zaman asansörün kapıları açıktı. İçeriden ışık sızıyordu. Fakat asansör boştu.

Etrafıma bakınarak, elektrik düğmesini aradım. Fakat görünürde böyle bir şey yoktu. Karanlık koridorda kabil olduğu kadar hızla ilerlemeğe çalıştım.

Bir taraftan da telâşla, «Ruth,» diye fısıldıyordum. «Neredesin?»

Nihayet onu buldum. Bir kapının önünde duruyordu. Açıktı bu kapı.

Karım buz gibi bir sesle, «Artık,» dedi. «Ben iyice çıldırmışım gibi hareket etmekten vazgeçersin her halde.»

Ağzım bir karış açık kaldı. Bir el yanağıma bastırıp duruyordu. Bunun kendi elim olduğunu neden sonra keşfettim.

Ruth, haklıydı. Kapının hemen arkasında basamaklar vardı. Aşağısı aydınlıktı. Bir takım madenî şıkırtılar ve acaip bir vızıltı duydum. Uzanıp, Ruth'un elini tuttum. «Affedersin, yavrum. Çok müteessirim. Çok... çok müteessirim.»

Parmaklarımı sıkıca kavradı. «Bırak şimdi bunları. Vaziyet çok acaip.»

Başımı salladım. Sonra onun karanlıkta bu hareketimi farkedemiyeceğini hatırlayarak:

Ruth, «Aşağıya inelim,» dedi.

Hemen itiraz ettim. «Vaz geç...»

Israrla, «Olmaz,» diye mırıldandı. «Vaziyeti anlamalıyız.» Sanki bu vazifeyi kendisine vermişler gibi davranıyordu.

— «Belki aşağıda biri vardır.»

— «Usulca bakarız.»

Beni çekti. Bir hayli utanmış olduğum için gerileyemedim. Merdivenden inmeğe başladım. O zaman aklım da başıma geldi. «Ruth, gizli kapı ve makineler hususunda haklıymış... O halde kapıcı hususunda da haklı. Yani adamın üç...»

Sanki hakikatle bütün alâkam kesilmişti. Rüyada gibiydim. Kendi kendime, «Yedinci sokaktayız,» diye tekrarladım. «Burası koskocaman bir apartman... Hakikî bu...»

Fakat nedense kendi kendimi ikna edemedim.

Alt basamakta durarak, hayret ve dehşetle baktım. Hakikaten burada koskocaman makineler vardı. Akla hayale sığmayacak makineler... Onları dikkatle süzerken, vaziyeti de anladım... Bir çok ilmî makale yazmış ve bir hayli de okumuştum... Başım dönmeğe başladı. İnsan böyle bir şeye hemen alışamıyordu. Beton bir apartmanın bodrumunda böyle enerji kaynaklarının bulunması... İnanılacak gibi değildi...

BİLMİYORUM, orada ne kadar zaman donmuş gibi durduk. Sonra aklım başıma geldi. Oradan çabucak çıkmalı ve vaziyeti haber vermeliydik. Ruth'u çektim. «Haydi, gel.»

Merdivenlerden çıkarken, kafam da o makineler gibi çalışıyordu. Faraziyeler, fikirler birbirini kovalamaktaydı. Hepsi de delice, fakat hepsi de inanılacak gibiydi.

Koridora çıktık. Hızla ilerlerken, derin bir nefes aldım. Sonra da irkildim. Kapıcı bize doğru geliyordu. Dışarıdan sabahın ilk ışıkları aksetmekle beraber, içerisi hâlâ karanlık-

na sinerek, nefesimizi tuttuk. Ayak seslerinden kapıcının yaklaştığı anlaşılıyordu.

Adam, yanımızdan geçti. Elinde bir cep feneri vardı ama bunun ışığını etrafta dolaştırmıyordu. Doğruca açık kapıya gitti.

Oradan sızan ışığın meydana getirdiği gölcüğe gelince durdu. Yüzü merdivenlere doğru dönüktü.

Fakat kapıcı bize bakıyordu. Dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettim. Donmuş gibi duruyor ve adamın kafasının arkasındaki üçüncü göze bakıyordum... İçin için gülen bir gözdü bu. Korkunç, kendinden emin ve pis pis gülen bir göz. Kapıcı bizi görmüştü. Bizimle alay ediyordu ve bu hususta bir şey yapmak niyetinde de değildi.

İçeri girerek, kapıyı arkasından kapadı. Taş duvar bunun üzerine iniverdi.

Ruth'la durduğumuz yerde titriyorduk.

Nihayet karım fısıldadı. «Gördün değil mi?»

— «Evet.»

— «O makineleri gördüğümüzü biliyor ama... yine bir şey yapmadı.»

Asansörde konuşmamıza devam ettik.

Ruth, korkuyla, «Ne yapacağız?» diye sordu.

— «Belki,» dedim. «Ortada endişelenecek bir şey yok. Belki...» Sonra durakladım. O makineleri hatırlamıştım. Onların ne işe yaradığını da gayet iyi biliyordum ben.

Ruth, tekrarladı. «Ne yapacağız?»

Onu teselli için kolumu omuzuna attım. Ama ben de dehşet içerisindeydim. Nihayet, «Hemen kaçalım,» diye bağırdım. «Hemen! Hemen!»

— «Bu halde mi? Eşyalarımızı toplamadan mı?»

— «Bavullarımızı toplar ve hava iyice aydınlanmadan çıkar gideriz. Sanmıyorum ki onlar...»

Sözümü kesti. «Onlar mı?»

Sahi, neden (Onlar) demiştim? Fakat bu bir gurubun işi olmalıydı. Kapıcı yalnız başına o makineleri ne yapar ne

Beni çekti. Bir hayli utanmış olduğum için gerileyemedim. Merdivenden inmeğe başladım. O zaman aklım da başıma geldi. «Ruth, gizli kapı ve makineler hususunda haklıymış... O halde kapıcı hususunda da haklı. Yani adamın üç...» Sanki hakikatle bütün alâkam kesilmişti. Rüyada gibiydim.

de monte edebilirdi.

O üçüncü göz, tahminimde yanılmamış olduğumu ortaya koyuyordu.

Yukarıya çıkar çıkmaz, Marge'la Phil'e koştuk. Bize telâşla ne olduğu sordular. Onlara düşüncemi açıkladım. Ruth, buna pek şaşmadı. Galiba o da benimle aynı neticeye varmıştı.

Marge'la Phil'e, «Apartman aslında bir feza gemisi,» dedim.

Phil, güldü. Sonra da şaka etmediğimi anlayarak, durakladı.

Marge, hiç bir şey anlamamıştı. «Ne?»

Başımı salladım. «Biliyorum. Delice bir şey bu.» Ruth gibi konuştuğumun farkındaydım. «Fakat bordumdaki o makineler...» Yutkundum. «Aslında roket onlar. Bilmiyorum bu adamlar nasıl...» Ümitsiz bir tavırla omuzumu silktim. «Onların roket olduğundan eminim. İşte o kadar!»

— «Fakat... yani... bu apartman bir... bir feza gemisi mi?» Sesi iyice boğuklaşmıştı.

Ruth, «Evet,» dedi.

Ürperdim. Mesele meydandaydı. Son zamanlarda Ruth'un her tahmini doğru çıkmıştı.

Marge, sordu. «Bunun sebebi nedir? Yani bunu neden yaptılar?»

Ruth başını salladı. «Meseleyi düşününce işin iç yüzünü anlarsınız.»

Hepimiz ona doğru döndük. «Sen anlatsan, Ruth...» Alacağım cevaptan âdeta korkuyordum.

Ruth, «Kapıcı,» diye cevap verdi. «İnsan değil. Bunu biliyoruz. Üçüncü gözünden vaziyet kati şekilde anlaşılıyor.»

Phil, hayretle bağırdı. «Hakikaten adamın üçüncü gözü var mı?»

— «Evet,» dedim. «Bunu ben de gördüm.»

İnledi. «Allahım!»

Ruth, tekrarladı. «İnsan değil o. İnsana benzer bir mahlûk. Fakat bu dünyadan olma-

(Lütfen sayfayı çeviriniz)

Tİ - YEN - ŞAN CANAVARI

Karaoğlan ve hürriyete kavuşan esirler; bir çığ gibi büyüyerek Ti-Yen-Şan'a yürürler. Kanlı mücadelelerden sonra Mihraceyi ve kızını esir alırlar. Börü ve arkadaşları onları hemen öldürmek isterler. Karaoğlan mani olur.

dığı muhakkak. O üçüncü gözü olmasaydı, bizlere çok benzeyecekti... Hoş belki de biçimi o kadar başkaydı ki, onun şeklini iyice değiştirdiler. Hareketlerimizi yakından takip etmesi için ona üçüncü bir göz de taktılar.»

Phil, titreyen ellerini saçlarının arasına soktu. «Çıldıracağım! Bilkoltuğa çöktü. Ruth'la Marge da öyle. Ben oturmadım. Orada kalmak hiç hoşuma gitmiyordu. Şapkalarımızı kaptığımız gibi sokağa fırlamağı istiyordum. Digerleri tehlikenin pek yakın olduğunu sanmıyorlardı galiba. Nihayet Sabaha kadar beklemenin doğru olacağını düşündüm. O zaman vaziyeti ya Johnson'a ya da başka birine anlatacaktım.

Phil, tekrarladı: «Çıldıracağım!»

— «O makineleri gördüm,» diye cevap verdim. «Hayal değildi onlar. Bunu kabul etmen lâzım.»

Ruth, atıldı. «Dinleyin. Onlar bu dünyadan değil.»

Marge, hiddetle, «Ne demek istiyorsun?» diye sordu. Genç kadının fena halde korkmuş olduğu belliydi.

Usulca, mırıldandım «Ruth, son zamanlarda fazla feza romanı okudun galiba?»

Dudakları gerildi. «Bu apartmandan şüphelenmeğe başladığım zaman deli olduğuma karar verdin. O makineleri gördüğümü söylediğim vakit de öyle. Kapıcının üç gözlü olduğunu söylediğim zaman ise iyice çıldırdığıma hükmettin. Fakat artık bütün iddialarımda haklı olduğumu biliyorsun. Onun için lütfen hayalimin fazla geniş olduğunu söylemekten vazgeç. Bütün bu hâdiseleri izah etmek için bazı tahminlerde bulunmak lâzım tabiî. Her halde bütün bunların normal şeyler olduğunu iddiaya kalkmayacaksın?»

İster istemez sustum.

Ruth, Marge'ın da meseleyi iyice anlayabilmesi için, «Ya onlar başka bir gezegenden gel emmahlûklarsa?» dedi. «Belki de üzerlerinde tecrübe yapmak için bazı arzlılara ihtiyaçları vardı.» Üç gözlü mahlûklar tarafından kobay gibi kullanılmak fikri kanımı dondurmağa kâfi geldi. Ruth, devam etti. «İnsanları elde etmenin en güzel yolu, apartmana benzer bir feza gemisi inşa etmekti tabiî. Bütün daireleri ucuza kiraladıkları takdirde, gemi çabucak dolacaktı... Sonra bir gece, herkesin uykuya dalmasını bekleyecek ve sonra sabah erkenden yola çıkacaklardı...»

Çılgınca bir faraziyeydi bu. Fakat ben daima makbul davranmış ve sonunda da çok yanılmış olduğumu anlamıştım. Artık şüphe edecek vaziyette değildim. Bu tehlikeyi göze almağa değmezdi. Üstelik Ruth'un yanılmadığını da seziyordum.

Phil, mırıldandı. «Fakat bütün bina... Bu nasıl havalanabilir?»

— «Eğer bu mahlûklar başka gezegenden geldilerse, o zaman feza yolculuğu bakımından bizden asırlarca ileridedler demektir.

Phil, cevap vermek için ağzını açtı. Sonra durakladı. Ve nihayet, «Fakat...» diye fısıldadı. «Burası... feza gemisine benzemiyor ki...»

— «Belki geminin üzerini duvarla örüp, buraya bir apartman hali verdiler,» dedim. «Belki sadece yatak odaları feza gemisinin içinde kalıyor. Zaten onlara lâzım olan da bu. Sabahın erken saatlerinde herkes yatağında mışıl mışıl uyurken...»

Ruth, itiraz etti. «Olmaz... Duvarları yıkmağa kalktıkları zaman dikkati hemen üzerlerine çekerler...»

Uzun bir sessizlik oldu. Vuzuhsuz korkuların tesirindeydik. Doğru dürüst düşünemiyorduk.

Ruth, «Belki apartman yine alâlâde bir bina,» dedi. «Belki de gemi bunun dışında.»

Marge, bundan bir şey anlamamıştı. Bu yüzden de fena halde sinirlendi. «Apartmanın dışında hiç bir şey yok! Bariz bu!»

Ruth, içini çekti. «Bu adamlar bizden çok ileriler. Belki maddeleri görünmez hale sokmasını da biliyorlar.»

Hepimiz de irkildik sanırım. «Ruth,» diye bağırdım.

Ruth, bana meydan okur gibi baktı. «Mümkün değil mi bu?»

İçimi çektim. «Her halde. Artık ne mümkün, ne değil bunu bilmiyorum.»

Ruth, «Dinleyin,» dedi.

Onu susturdum. «Asıl sen dinle! Galiba bu meselede fazla mübalâğaya kaçtık. Fakat bodrumda makineler var. Kapıcı da üç gözlü. Onun için bu gece buradan çıkıp gitmemiz iyi olur. Hemen...»

Onlar da bu fikirdeydiler. Ruth, «Apartmandaki diğer ailelere de haber verelim,» diye başını salladı.

Marge, itiraz etti. «Bu çok vakit alır.»

— «Onlara haber vermeğe mecburuz,» dedim. «Ruth, sen bavulları yerleştir. Ben de diğer dairelerin kapısını çalayım.» Kapıya giderek, tokma-

(Devamı 32. sayfada)

Li-Yen-Şan sarayından bir hayli uzaklaştıktan sonra, atlılar bir yerde durdular..
73
ARTIK BUNDAN SONRASINI KOLAYCA GEÇERSİNİZ, KARAOĞLAN.. YOLUNUZ AÇIK OLSUN!
SAĞOLUN DOSTLARIM! BANA BÜYÜK BİR YARDIMDA BULUNDUNUZ
HAYATIMIZI, ÖZGÜRLÜĞÜMÜZÜ, İNSANLIĞIMIZI BİZE YENİDEN KAZANDIRDIN.. BİZİM YAPTIĞIMIZIN SÖZÜ MÜ OLUR!
HER ZAMAN BUYRUĞUNDAYIZ KARAOĞLAN!
iki atlı yeniden saraya döndü. Kalanlar yollarına devam ettiler...
BURADA MOLA VERELİM.. KARNIMIZI DOYURUR, DİNLENİRİZ!
İYİ OLUR. BİRAZ BABAMLA DA İLGİLENMEM GEREKİYOR!
Sabah olup, güneş iyice yükseldiği zaman sık ağaçlı büyük bir ormana gelmişlerdi..

Dünün korkunç mihracesi olan bugünün zavallı hasta ihtiyarını bir ağaç dibine oturttular. Saya, babasıyla ilgilenirken Karaoğlan sadağından yayını çıkardı..
BEN ORTALIĞI BİR KOLAÇAN EDEYİM. SEN BİR YERE AYRILMA SAKIN. ORMAN TEHLİKE DOLUDUR.
79
BABAM, NASILSIN? BAK ARTIK KURTULDUK. KARAOĞLAN KURTARDI BİZİ!..
KARAOĞLAN MI? O ÖLMEDİ MİYDİ? SÖYLE BARZAH'A, HEMEN UÇURSUN ONUN KAFASINI..
Orman av bakımından oldukça verimliydi..
BİR KUŞ DAHA BİZE YETER! ŞUNLARIN YANINA DÖNEYİM. İKİ DELİYİ YALNIZ BIRAKMAĞA GELMEZ!..
NASIL? BIRAZ KENDİNE GELDİ Mİ?
DÜZELİYOR, KARAOĞLAN! ÇABUK TOPARLANACAK! ŞİMDİLİK BÜTÜN KORKUSU SENSİN!.
BİZİ KAÇIRMAK UĞRUNA SARAYDAKİ YAĞMADAN OLDUN. HAZİNEDEN EN BÜYÜK PAYI SEN ALACAKTIN.. HALEN BU FEDAKARLIĞI NEDEN YAPTIĞINI AKLIM ALMIYOR.
ALMAZ, TABİİ! ÇÜNKÜ SANA İNSAN SEVGİSİ YERİNE, ZENGİNLİK, DEBDEBE, SÜS VE BÜYÜKLÜK AŞKI AŞILANMIŞ.. SENİN BAŞINI SATIRDAN DEĞİL, BU KOF TUTKULARDAN KURTARMAK BENCE DAHA ÖNEMLİ. ŞİMDİ

Ormanda ilerlemek zor olayordu İkinci gün Saya, öne geçti. Buraları onun kaplan, avladığı yerlerdi... Avucunun içi gibi biliyordu..
80
ŞU İLERDE BİR SU OLACAK. ORADA KONAKLIYABİLİRİZ.
Mola sırasında, Karaoğlan yine Saya ile mihraceyi başbaşa bırakmış, ava çıkmıştı..
SAYA.! SAYA YANIMA GEL.!..
GELİYORUM BABA.!..
EVET, BABA.! BENDEN BİR ŞEY Mİ İSTİYECEKTİN, SÖYLE.! NE İSTERSEN YAPARIM.!..
KARAOGLAN AVA GİTTİ GENE DEĞİL Mİ?.. ŞİMDİ BENİ İYİ DİNLE.!..
ATINI DA ALIP HEMEN KAÇALIM, SARAYA DÖNELİM... HALK BENİ SEVİYOR, TAHTIMI YENİDEN ELE GEÇİRECEĞİM. FIRSAT DÜŞMÜŞKEN KARAOĞLANDAN KURTULALIM.
BABA.! HANİ İYİ OLMUŞTUN. HÂLÂ HASTASIN. KENDİNE GEL. AKLINI ARTIK ÖYLE ŞEYLERLE YORMA...
SAYA.! AKLIM BAŞIMDA, KIZIM... ESKİSİNDEN DAHA AKILLI DÜŞÜNÜYORUM. BENİ DİNLE. BİZ BÖYLE BİR ÇULSUZUN KUYRUĞUNA BAĞLANMIŞ BOŞ TENEKE GİBİ SÜRÜNECEK İNSANLAR DEĞİLİZ. BEN Tİ-YEN-ŞAN MİHRACESİYİM, SEN DE KIZIM PRENSES SAYA'SIN..

SAYA BENİ NEDEN BU KADAR ETKİLİYOR BİLMİYORUM. ONDAN ÇOK GÜZELLERİYLE GÜLÜP EĞLENİP GEÇTİM AMA BU KIZDAN KENDİMİ SIYIRAMADIM. ONA BU AŞIRI DÜŞKÜNLÜĞÜM BELKİ DE BANA İHTİYACI OLDUĞUNDANDIR..
81
Karaoğlan istediğinden iyi bir av yapmıştı ama yorgunluktan da bitmişti. Ormandan geçen suya girdi, bir güzel yıkanmağa başladı..
NELER GEVELİYORSUN BE KARAOĞLAN.. AÇIKÇA, TUTULDUM ŞU KIZA, DESENE!..
Karaoğlan kendi kendine konuşurken bir su şıpırtısı duydu. Hemen yanıbaşındaki kılıcına uzandı.. Döndü, baktı ki...
SAYA SEN MİSİN? KORKUTTUN BENİ.. BİR VAHŞİ HAYVAN SANDIM. MİHRACEYİ YALNIZ BIRAKIP NEDEN UZAKLAŞTIN?
Gelen Saya idi.. Eteklerini kucağında toplamış, güzel beyaz bacaklarını suya uzatmış, bakıyordu

62
DURUMU GERÇEKTEN İYİ. AKLI BAŞINA GELMİŞ... İYİYİ KÖTÜYÜ AYIRDEDEBİLİYOR... ONU YALNIZ BIRAKMAKTA BİR SAKINCA GÖRMEDİM.
YİNE DE YERİNDE BİR DAVRANIŞ DEĞİL. BUNA NE LÜZUM VARDI, SAYA...!
YA AV, YA DA YOL BAKMA BAHANESİYLE DEVAMLI OLARAK BENDEN KAÇIYORSUN. BUNUN SEBEBİNİ ÖĞRENMEK VE GİDERMEK İÇİN SENİNLE YALNIZ KALMAM GEREKİYORDU.
Saya, bir çocuk saflığı ile setten ağır ağır suya kaymağa başladı... Eteği gittikçe yukarılara doğru sıyrılmış, dolgun bacaklarını büsbütün ortaya çıkarmıştı...
Küçük burun delikleri açılıp açılıp kapanıyor, dudakları titriyordu... Gözlerinde Karaoğlan'ın şimdiyedek görmediği garip ışıltılar doluşmuştu...

SUAT YALAZ
Bir anda herşeyi oluruna bıraktılar.. Tek kelime konuşmadılar.. Tabiat kanunu bütün hışmı, güzelliği ve gaddarlığıyla iki gencin üstüne çökmüş, soluksuz bırakmıştı..
Biraz sonra Saya'nın çıplak vücudu uzun otların arasına sırtüstü düşmüş, elbisesinin her parçası bir yerde kalmıştı..

83
Saya'nın gençliği güzelliği ve diriliği Karaoğlan'ı öylesine kendinden geçirmişti ki bir atın ısrarla, uzun uzun, acı acı kişnediğini hiç duymadı.
SARAYDAKİ YATAK ODANDA DA BÖYLE HIRSLA SEVİŞMİŞTİN VE SONUNDA KÖTÜLÜKLERİN EN BÜYÜĞÜNÜ YAPMIŞTIN BANA HATIRLADIN MI ?..
O GÜNLERİ HATIRLATMA BANA!
YOKSA YİNE Mİ AYNI TUZAĞA DÜŞTÜM... BABANI ORADA UNUTTURDUN BANA!..
Karaoğlan, Saya'yı olduğu yerde bırakıp mola yerine koştu. Evet... Mihrace, atları yedeğine alıp kaçmıştı...

Karaoğlan'ın hemen arkasından Saya da koşarak geldi..
FAKAT NASIL OLUR? BİZİM ATLARIMIZI OLSUN GÖTÜRMEMELİYDİ!
BUNU BİLİYORDUN DEĞİL Mİ, BENİ BUNUN İÇİN OYALADIN!
BABAMIN KAÇMASINA BU KADAR ÖNEM VERECEĞİNİ SANMAMIŞIM KARAOĞLAN!
Karaoğlan kendini tutamadı. Korkunç bir tokat Saya'nın beyaz yüzünde patladı..
ŞLAT ŞAAK
BU BENİ SON ALDATIŞIN OLACAK! BANA ARTIK EN UFAK BİR OYUN OYNAYAMIYACAKSIN..
KARAOĞLAN, İNAN Kİ SENİ DELİ GİBİ SEVİYORUM.. BİRLİKTE KAÇMAMIZI SÖYLEDİ.. BEN SENİNLE KALMAK İSTEDİM..
SUS!. SEVGİYİ, AŞKI AĞZINA ALMA.. DÜZENCİ, SAHTECİ YALANCI KALTAK!
Karaoğlanın hırsı yatışmıyordu. Tokatlardan Saya'nın yüzüne kan oturmuştu..

Ömründe kimseden dayak yememiş olan Saya kötü sarsılmıştı.. Korkudan titreyerek Karaoğlan'ın dizlerine sarıldı'..
AKLINCA BABANA İYİLİK ETTİN, ÖYLE Mİ? ORMANIN VAHŞİ HAYVANLARLA DOLU OLDUĞUNU BİLİYORSUN. BELKİ ŞİMDİ ÇOKTAN PARÇA PARÇA OLMUŞTUR.
BUNLARI DÜŞÜNEMEDİM. BANA ÖYLE İNANDIRICI SÖZLER SÖYLEDİ Kİ!..
85
"HALKIM BENİ SEVİYOR.. SARAYIMA ÜLKEME DÖNECEĞİM VE TAHTIMIN YENİDEN HÜKÜMDARI OLACAĞIM.." DİYORDU.. BUNA İNANCI O KADAR BÜYÜKTÜ Kİ KAÇMASAYDI YANIMIZDA KAHRINDAN ÖLECEKTİ..
ONUN GEBERMESİ UMURUMDA DEĞİL. SEVGİLİ ATIMI, YAĞMURU'U DÜŞÜNÜYORUM.. KENDİSİNİ SÜRÜKLEYİP GÖTÜRENİN BİR DELİ, BİR DÜŞMAN OLDUĞUNU BİLSE KAÇAR GELİR BELKİ AMA.. ONU DOST BİLİYOR!..
Mihracenin kaçarken bıraktığı tek heybeyi ve kilimi yüklendiler.. Sık ağaçlı, tehlike dolu ormanda ağır ağır ilerlemeğe başladılar..

Ormanda ilerlemek zor oluyordu, ama Karaoğlan yılmadan, yorulmadan yürüyordu...
NEDEN DURDUN ?.. YİNE KÖTÜ KÖTÜ NE DÜŞÜNÜYORSUN ?..
BABAMI DÜŞÜNÜYORUM. DEDİĞİN GİBİ BİR YIRTICI HAYVANIN PEN_ ÇELERİNE KURBAN MI GİTTİ ACA_ BA... AMA BELKİ DE Tİ-YEN-ŞAN'A SARAYA SAPASAĞLAM ULAŞMIŞTIR...
HER İKİ DURUM DA PEK HOŞ DEĞİL ONUN İÇİN... BIRAK, UNUT ARTIK BABANI DA BANA YARDIM ET, YÖNÜMÜZÜ ŞAŞIRMIYALIM...
Karaoğlan'ın kılıç ve balta ile açtığı yoldan ilerliyen Saya, sık sık dönüp arkasına bakıyordu...

87
SAĞIMIZDAKİ AĞAÇTA BÜYÜK BİR YILAN VAR. ONA HİSSETTİRMEDEN UZAKLAŞALIM... KORKMA SAKIN!
Orman vahşi hayvanlarla doluydu. Karaoğlan, en ufak bir hışırtıya kulak kabartıyor, büyük ağaçların altından geçmemeğe dikkat ediyordu...
Fakat, bütün dikkatini ağaçlara, yaprak aralarındaki koyu karanlıklara veren Karaoğlan, bastığı yerin gittikçe yumuşadığını sezememişti...
EYVAH! BİR BATAKLIĞA GİRDİM. SAYA, OLDUĞUN YERDE DUR. YAKLAŞMA BURAYA!
ÇOK KÖTÜ BİR BATAKLIK. KIMILDADIKÇA BENİ İÇİNE ALIYOR. ARKANDA BİR SARMAŞIK VAR. ONU BANA ATMAĞA ÇALIŞ SAYA!
SAYA, ANLAMADIN MI? SARMAŞIĞI BANA AT, YOKSA ÇIKAMIYACAĞIM!

Saya, olduğu yerde donmuş kalmıştı. Ne kımıldıyor, ne bir şey söylüyordu...
AKLINDAN GEÇENLERİ GÖZLE. RİNDEN OKUR GİBİ. YİM SAYA... BATAKLIK. TAN ÇIKMAMA YAR. DIM ETMEZSEN ELİNE BİR ŞEY GEÇMEZ. BEN BURADA BOĞU. LURUM, SEN DE ORMANIN BİR KUYTU YERİNDE ÖLÜR GİDERSİN.
BENİ DÖVMEMELİYDİN KARAOĞLAN!.. ŞEFKATE, SEVGİYE EN ÇOK MUHTAÇ OLDUĞUM BİR SIRADA BENİ DÖVMEMELİYDİN... BENİ SEVMİYORSUN, BENDEN NEFRET EDİYORSUN... BENDEN ÖMÜR BOYU ÖÇ ALMAK, ACI ÇEKTİRMEK İSTİYORSUN...
BU SÖYLE. DİKLERİNİN HEPSİ YAN. LIŞ, SAYA!..
BENİM VE BABAMIN SELÂMETİ İÇİN SANA YARDIM ETMEMELİYİM. BEN DE Tİ-YEN-ŞAN'A DÖNÜYORUM. BAĞIŞ. LA BENİ KARA. OĞLAN!..
Ve Saya, Karaoğlan'ı bataklıkta bırakıp, ağlıyarak geniş yapraklar arasında kayboldu...
SAYA! SAYA! DELİ OLMA! BURAYA GEL... ÖLECEKSİN!.. SAYA!..

Karaoğlan, korkunç bataklığa her an biraz daha gömülüyor_du... Kurtulmak için yaptığı her hareket bu batışı hızlan_dırmaktan başka bir işe yara_mıyordu...
Biraz sonra dengesi bozuldu. Sol yanına doğru devrilmeğe başladı. Doğrulmak istedi, kokulu ve cıvık çamura daha çok gömüldü.
GALİBA KURTULUŞ YOK! ÖLMEKTEN KORKMUYO_RUM, AMA BÖYLE PİSİ PİSİNE GİTMEK AĞIRIMA GİDİYOR... KOCA KARAOĞLAN'IN SONU BÖYLE OLMA_MALIYDI...
Karaoğlan, son bir ümitle, avazı çıktığı kadar bağırdı...
HEEEY! KİMSE YOK MU ORMANDA! YARDIM EDİN BANA! HEEEY!..
Bir bölük orman kuşu, çirkin çığlık_lar atarak Kara_oğlan'ın üstünden uçup geçti...
Bir bukalemun uzun dilini çıkarıp süslü bir böceği yuttu... Orman kendi hayatını yaşama_ğa devam ediyordu. Ka_raoğlan'ın kulakları uğul_damaya başlamıştı. Bataklığın amansız ça_muru birden yükseldi, yüzünü kapadı...

Birden ormanın derinliklerinden gelen acı bir kişneme duyuldu. Her yanı kan ve köpük içinde Karaoğlanın atı Yağmur ortaya çıktı..
Başında kantarması yoktu, koşumları parçalanmıştı..
Son anda sahibinin bataklıkta kaybolmak üzere olan elini gördü ve oraya koştu..
90
Ağır, besili gövdesini olanca hızıyla bataklığa attı...
Karaoğlanın tam yanına düşen Yağmur, bataklığı karıştırmış ve sahibinin bir an çamurdan kurtulmasını sağlamıştı...

Karaoğlan yanına düşen ağırlığın ne olduğunu düşünmeden uzandı, tutundu.. Gözlerini açıp Yağmur'u gördüğü zaman içi bir tuhaf oldu, sevinçten tıkanayazdı..
BU NASIL İŞTİR YAPTIĞIN YAĞMUR! SAYA'YI İNSAN SENİ DE AT DİYE YARATAN TANRILARI UTANDIRMAK MIDIR AMACIN.. GEL, UZAT KARA GÖZLERİNİ BİR DOYASI ÖPEYİM..
91
SAĞRINA BASIP KENDİMİ KIYIYA ATARSAM, SENİ DE KURTARMAM ZOR DEĞİL!
Karaoğlan bütün gücüyle kendisini bataklığın dışına fırlattı..
Biraz soluklanıp gücünü kazandıktan sonra da Yağmuru bataklıktan kolayca çekti, çıkardı...
BİR HAMLE DAHA YAĞMUR'UM. BAŞARDIN!

Karaoğlan deri yeleğini çıkardı. Yağmur'un vücudünü temizledi. Nice zorlu kavgalar görmüş, azraille sık sık burun buruna gelmişti. Ama nedense bu son olay onu çok hırpalamıştı...
SAYA'NIN BU SON YAPTIĞINI DÜŞÜNDÜKÇE BEYNİM ÇATLIYACAK GİBİ OLUYOR. ARTIK ONU UNUTSAM, YAPTIKLARINA SEBEP BULMAĞA ÇALIŞMASAM İYİ OLACAK.
O BENİM İÇİN KORKULU BİR RÜYAYDI. GELDİ GEÇTİ. HAYDİ YAĞMURUM YOLCU YOLUNA
Karaoğlan, tam atına binmek üzereyken derinden gelen bir çığlık duydu...
BİR KADIN ÇIĞLIĞI!..
SAYA'NIN SESİ. YARDIM İSTİYOR! ZOR DURUMDA ANLAŞILAN. KOŞAR GİDERDİM AMA... ÇOK YORGUNUM, ADIM ATACAK HALDE DEĞİLİM...

ÇIĞLIKLARIN YANISIRA YIRTICI BİR HAYVAN HOMURTUSU DA DUYUYORUM. BİR KAPLANA YAKALANDI GALİBA... AMA DÖVÜŞECEK HALDE DEĞİLİM...
93
AMA BİRİSİNİN YARDIM İSTİYEN ÇIĞLIKLARINA SEYİRCİ KALAMAM Kİ... O İNSAN BENİ ÖLÜME TERKEDİP GİTMİŞ DE OLSA BUNU YAPAMIYACAĞIM. YETİŞMELİYİM..!..
SAYA..!.. GELİYORUM, DAYAN..! KORU KENDİNİ SAYA..!..
SAYA..! SAYA..! NERDESİN? SES VER BANA..!
Kadının çığlıkları kesilmişti. Karaoğlan sadece hayvan homurtularının geldiği yana doğru koştu...
VAHŞİ HAYVANLAR İÇİN HAZIRLANMIŞ BİR TUZAK ÇUKURU..! SESLER ORADAN GELİYOR. YOKSA GEÇ Mİ KALDIM?..

Karaoglan, çukurun başına gelip aşağı baktığı zaman dehşet verici bir sahneyle karşılaştı Bir pars, Saya'nın beyaz vücudünde1 parçalar koparıyordu.
94
SAYA! SAYA!..
Karaoğlan hiç düşünmeden kendisini parsın üstüne bıraktı. Vahşi hayvan kızgın bir homurtuyla dişlerini genç kadının etinden ayırdı. Başını yukarı kaldırdı...
Karaoğlan'ın ilk vuruşu boşa gitmiş, pars sıçramak için yay gibi gerilmişti...
VURAMADIM. HALSİZİM. ŞİMDİ O SALDIRACAK. BU KEZ DE VURAMAZSAM İŞİM BİTİKTİR!

Pars, bir ok gibi Kara-oğlan'ın üstüne atıldı...
495
Karaoğlan, kılıcını tırpan gibi sıyırtarak savurdu...
Parsın altında kalmıştı. Birlikte yere yıkıldılar...
Karaoğlan'ın tek vuruşu, parsı koltuk altından boynuna kadar biçmişti. Çırpınarak can çekişirken Karaoğlan ayağa kalktı...
ONUN İŞİ TAMAM! BEN SAYA'NIN DURUMUNA BAKAYIM...

Karaoğlan hemen atıldı, parçalanmış kanlar içinde kaybolmuş küçük vücudü kucağına aldı. Saya'nın sonuna kadar açılmış güzel gözleri, Karaoğlan'a bakıyordu...
96
Biraz sonra hafif bir soluk çıktı Saya'nın burnundan... Göğsü söndü, Karaoğlan'da kalan bakışları donuklaştı.
HİÇ BEKLEMEDEN, ÇIĞLIĞI DUYAR DUYMAZ KOŞSAYDIM ONU KURTARABİLİRDİM BELKİ.. AMA SAYA, BU ŞANSI YİTİRMEK İÇİN ELİNDEN GELENİ YAPMIŞTI...
Karaoğlan, prenses Saya'nın ölüsünü, kaplan avı için kazdırdığı kuyudan çıkardı, bir tepeye gömdü. Başında, gönlünde kaskatı bir boşluk, atına bindi... Kendi haline bırakılmış Yağmur, yorgun sahibini ormandan çıkardı, batıya giden bir keçiyolunu tutturdu...
SUAT YALAZ
SON

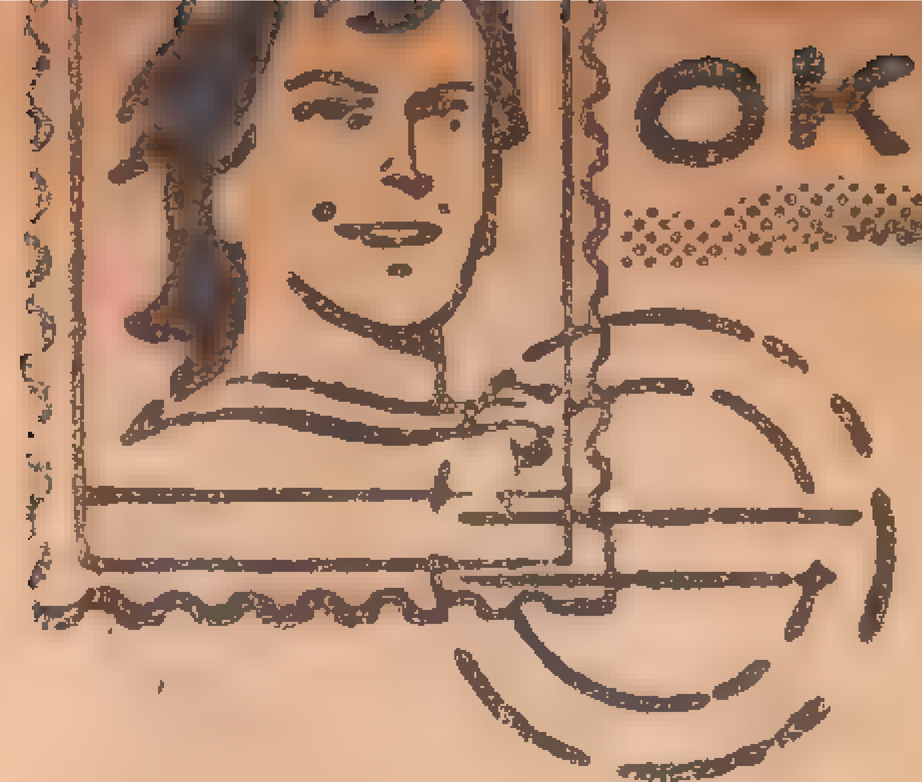

OKUYUCULARLA BAŞBAŞA

Tuncay Yaylagül — Ankara

«Karaoğlan'ın 1. sayısından beri tiryakisiyim. Evde benden başka ağabeyim ve erkek kardeşim de Karaoğlan tiryakisidir. Tarihî olayları, heyecanlı maceralarıyla bizi kendine bağlayan Karaoğlandan da iki ricam var:

1 — Red Kit'in yerine Karaoğlan film romanını yayınlıyamaz mısınız?

2 — Kartal Tibet ve Tülin Elgin ve Suat Yalaz'ın birer imzalı fotoğraflarını rica ediyorum.»

İlginize teşekkürler. Sorularınıza gelince.

1 — Henüz Karaoğlan'ın ilk filmi olan «Altay'dan Gelen Yiğit» in foto romanı hazır değil. Yazınızdan her halde bunu kastediyorsunuz. Üstelik bir film romanını her hafta 1 sahife koyarak neşretmeye kalkışırsak tefrika bir iki yıl sürer. İlerde film romanlarını toplu olarak cilt veya dergi halinde yayınlamayı düşünüyoruz.

2 — Kartal Tibet'in ve Tülin Elgin'in resimlerini lütfen kendilerinden istemenizi rica ederiz. Tülin Elgin'in adresini geçen sayıda verdik. Kartal Tibet'inkini bu sayıda veriyoruz. Suat Yalaz'ın resmini yollıyacağız.

Esin Kandemir — İstanbul

«Ben, Şişli Ondokuzmayıs İlkokulu üçüncü sınıf öğrencilerinden ve Karaoğlan'ı uzun zamandan beri okuyup çok seven bir okuyucunuzum. Bizler için böyle güzel bir dergi çıkarttığınız için çok teşekkür ederim.

Birgün Karaoğlan ciltlerinden birini babama verdim, akşama kadar elinden bırakmadı.

Sizden bazı sorularıma cevap vermenizi rica edeceğim:

1 — Niçin sinema ile ilgili kısma, sporla ilgili kısımdan daha az yer ayrılıyor?

2 — Mümkünse bana Suat Yalaz ile Kartal Tibet'in imzalı fotoğraflarını gönderir misiniz?

3 — Kartal Tibet'in adresini dergide yayınlar mısınız?

4 — Geçenlerde Karaoğlan'ın filmini gördüm, pekçok beğendim. İkinci filmini ne zaman seyredeceğiz?

5 — Okuyucularla başbaşa sütununa daha fazla yer ayırabilir misiniz?

6 — Günümüzün şarkılarını bir müzik köşesi açarak yayınlamanız mümkün mü?

Sizin ve bütün Karaoğlan okuyucularının yeni yılını kutlar, başarılar dilerim.»

İlginize teşekkürle, hemen cevaplarımıza geçiyoruz.

1 — İlerde sinemaya daha geniş yer vermeyi düşünüyor ve hazırlıklarımızı da yapıyoruz.

2 — Suat Yalaz'ın fotoğrafını yakında adresinize yollayacağız. Kartal Tibet'in fotoğrafını kendisinden istemeniz daha doğru olmaz mı?

3 — Kartal Tibet'in adresi şudur:

Kartal Tibet
Arzu Film
Beyoğlu - İstanbul

4 — İkinci Karaoğlan filmi bahara doğru çevrilmeye başlanacağına göre, ya bu önümüzdeki yaz, ya da sonbahara seyredeceksiniz demektir.

5 — İlerde Karaoğlan'ı daha güzel bir şekilde çıkarmayı ve bu arada «Okuyucularla Başbaşa» sütununa daha geniş yer ayırmayı düşünüyoruz.

6 — Yapacağımız yenilikler üzerinde dururken bir müzik köşesi yapmamız hususundaki arzunuzu gözönünde tutacağız.

Sizin de yeni yılınızı kutlar, başarılar dileriz.

*

Hepinize sevgi ve selâmlar

RED KİT Mahkemede
ADIM RED KİT SANA YARDIM EDECEĞİM!
GÜZEEL. YARDIMA İHTİYACIM VAR!
İHTİYAR HÂKİM ÇOK YEDİ... ŞİMDİ SIRA GENÇLERDE!
HAKİM BET TİKET
EN İYİ MAHKEME VE EN İYİ VİSKİ
KUKURİKU!..
GÜNAYDIN JAKİNTO! HOROZU KESTİĞİME ÜZÜLMÜYORUM. BU İŞİ BECERİYORSUN.
JAKİNTO! BANA TÜFEĞİMİ GETİR... ŞERRİ HAYDUTLAR BASMIŞ...
29
HAKİM BET TİKET ENİYİ MAHK VE EN İYİ
YARDIMINI UNUTMIYACAĞIM RED KİT! MAHKEMENİN JÜRİ BAŞKANI SENSİN!..
SAĞOL!

KAVGAYI BEKLEMEKTEN BAŞKA İŞ KALMADI...
DAN!
DAN!
DAN!
DAN!
HE-HE-HE! HERHALDE ANLAMIŞLARDIR. BUNLAR İLK İHTARIM SADECE...
DAN!
DAN!
İKİ TANE VAPUR MU PEYDA OLDU...
30
HAK
BET
EN İ
EN İ
VIZZZZ!
VIZZZZZ!

BUNU BİLİYORDUM AMA İLERİ GİTTİLER...
ŞANGIR!
BOM!
PATLAYICI VİSKİLER ARASINDA DURABİLMEK İÇİN DELİ OLMALI!
YAŞASIN! HAKİMİN SALONU YANIYOR!!!
BU ZAFER BANA ÇOK ÇOK UCUZA MAL OLDU GİBİME GELİYOR...
31

AMA BURDA NE KOKUYOR !?
YANIK!
BİR KAÇ DAKİKA SONRA...
BIRAKIN DA TULUMBACILAR GEÇSİN! HOYDA BRE!..
EĞER ONU SÖNDÜRÜRSEN SENİ VURURUM!
EĞER ONU SÖNDÜRÜRSEN SENİ VURURUM!

DEVAMI VAR...

KAPICI

(6 ncı sayfadan devam)

ğa uzandım. Fakat dönmedi bu! İşte o zaman paniğe kapıldım. Tokmağı sıkıca kavrayarak, sarstım. İttim... Sonra duraklayarak, derin bir nefes aldım. Korkumu yenmeğe çalışıyordum. Oda kapısı içeriden kitlenmiş olabilirdi. Eğilip baktım... Hayır...

Kapı, dışarıdan kilitlenmişti.

Marge, neredeyse haykıracaktı. Müthiş bir feryadın gırtlağından kopup dudağına kadar yükseldiğini hissettim.

Ruth, dehşetle inledi. «Demek ki doğru! Hepsi doğru!»

Pencereye koştum. Bütün bina sanki hafif bir zelzele oluyormuş gibi zangırdamağa, sarsılmağa başlamıştı. Mutfaktat abaklar şangırdayarak, raftan düştüler,

Marge, haykırdı. «Ne oluyor?» Hıçkırmağa başlayınca, Phil onu sıkıca tuttu. Ruth ise benim yanıma koşmuştu. Şimdi donmuş gibi duruyorduk. Döşeme ayaklarımızın altında titriyordu. Ruth, birdenbire acı acı bağırdı. «Makineler! Makineler çalışıyor!»

Çılgın gibi, «Motörlerin ısınması lâzım herhalde, «dedim. «Kaçacak vaktimiz var.»

Ruth, bırakarak, bir sandalyeyi kaptığım gibi camlara indirdim. Pencerelerin de hususi bir mekanizmayla kitlenmiş olduğundan emindim. «Çabuk! Yangın merdiveninden!»

Evvelâ Ruth'la Marge'ı çıkardık. Sonra da Phil'le ben dışarı fırladık. Cam kırıkları kolumuzu bacağımızı kesti ama aldıracak halde değildik...

Bize, asırlar kadar uzun gelen bir kaç dakika sonra arkadaki geçide inmiş, sokağa doğru koşuyorduk. Artık bina şiddetle sarsılmağa başlamıştı. Müthiş bir homurtu etrafta derin akisler yapıyordu. Yerden tozlar kalkmaktaydı.

Sokağa fırladığımız zaman kaldırımın bir hayli kalabalık olduğunu farkettik. Johnson, dağınık grupların arasında dolaşıyor, hensini bir araya toplamaya çalışıyordu.

— «Yavaş... Heyecanlanmayın... Sakin olun...»

Ona doğru koştuk.

Nefes nefes, «Johnson!» diye inledim. «Feza gemisi...»

— «Feza gemisi mi?» Boş gözlerle bana baktı. «Anlamadım.»

Haykırdım. «Apartman... bir feza gemisi o. Bunu...» Artık yer zelzele oluyormuş gibi sarsılıyordu.

Johnson, döndü ve koşarak kaçmağa çalışan birini kolundan çabucak yakaladı.

Kalbim durdu sanki. Ruth, bir an nefesi kesilmiş gibi kala kaldı. Sonra da elleriyle yüzünü kapayarak, acı çığlıklar atmağa başladı.

Johnson, hâlâ bize bakıyordu. Ama üçüncü gözüyle... O içi gülen gözüyle.

Ruth, hıçkırdı. «Hayır! Hayır! Olamaz!»

Sonra, aydınlanmakta olan gök birdenbire tekrar karardı. Telâşla döndüm. Kadınlar dehşetle acı acı haykırıyorlardı. Etrafıma bakındım.

Yüksek duvarlar semayı gözlerden saklıyordu.

Ruth, «Kaçamayacağız...» diye fısıldadı. «Feza gemisi bütün mahalleyi içine alıyormuş...»

Sonra... roketler çalışmağa başladı...

SON

Baştanbaşa resimli
Kahramanlık Dergisi

OGAN

Pek Yakında
Çıkıyor!

OGAN

Bir KARAOĞLAN Yayınıdır

Basıldığı Yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

BOBİZOROS
TİTİZ HALÂ GELİYOR. AYI POSTUNDA GÜVE GÜVE KALMAMALI... ÖLDÜR ONLARI!
HART!..
HALÂ DÖŞEMEYİ ÖRTÜSÜZ GÖRMEMELİ!
MERAK ETME! GİDER BİR AYI DAHA AVLARIM!
SNIFF
KÜT!
GIRR!
VOFF!..
POSTU GETİRDİN Mİ?
BECEREMEDİM. TEKRAR DENEYECEĞİM!
GEÇ KALDIN. HALA GELİYOR, ÇABUK ÜSTÜNDEKİ POSTU ÇIKAR DA SERELİM!
NE GÜZEL POST!.. HANGİ VAHŞİ HAYVANDAN BULDUNUZ?
BENDEN!
POST RENGİ MAKYAJ BOYASI

OGAN
31 OCAK PAZARTESİ ÇIKIYOR!..
BAŞTANBAŞA RESİMLİ KAHRAMANLIK DERGİSİ
KARAOĞLAN YAYINLARI

KARAOĞLAN - HAFTALIK RESİMLİ KAHRAMANLIK DERGİSİ
Sahibi ve Sorumlu Yönetmeni: SUAT YALAZ
Ankara Cad. 45. Güncer Han No. 19 İstanbul Tel: 273007

İLÂN VE ABONE ŞARTLARI: Arka Kapak (4 Renk Ofset Baskı): 1000 Lira
Ön İç Kapak: 700, Arka İç Kapak: 600, İç Sayfa: 500 Lira
Abone: Yıllığı 40, Altı Aylığı 22 Lira

Bayiler için müracaat adresi:
ANADOLU DAĞITIMI: Hürriyet Dağıtım Ltd. Şirketi Cağaloğlu, Emek Han 19. İstanbul.
İSTANBUL DAĞITIMI: İbrahim Kazma. Ankara caddesi, Vilayet Han. İstanbul.